

Kierch a Relioun diemools: Fräd an Angscht

Bis ufanks de 50er Joren vum virege Joerhonnert waren d’Kierchefester am Duerf nach wierklech Festdeeg, an dat och gaunz besonnesch fir d’Kanner. Si hunn däerfen aktiv drun dälhuelen, sief et, dass bei de Preparatioune gehollef ginn ass, sief et, dass se um Ducksaul oder och ennen an der Kierch matgesongen hunn, oder esouguer vir um Altor als Massdinger derbäi waren. Besonnesch gefaul huet de Kanner natierlech, dass op esou reliéise Feierdeeg – wann se op e Wierteg gefaul sinn – keng Schoul wuar. Hei muss iewer och gesot ginn, dass dat aktivt “Unde-Feierlechkäte-Bedälegtsinn” nëmme fir d’Jonge gezielt huet. D’Meedercher hate soss näischt ze dinn wéi schéi brav ze sinn an ze bieten. Soss eppes hunn si viru 60-70 Joer an der Kierch net däerfe maachen. Oder dach, si kounte virun engem Festdag d’Kierch botzen a rëschten.

Besonnesch mir Bouwen hunn äis also diemools op all Feierdag an der Kierch gefrät. Mir waren houfreg, fir d’Mass ze dingen, mir si gär an de Pressessioune matgaangen –virun allem bei der Oktavprëssioun – mir hunn d’Doudemass grad esou begäaschert gesongen wéi d’Vesper oder d’Andacht. Mir hunn äis zerstridden, fir an der Vesper e Psalm däerfen ze sängen, a mer sinn äis bal an d’Hoer geroden, wann en aneren z.B. den “Dixit Dominus...” de “Beatus vir...” oder soss

ä Psalm woult virsängen, op dien ä gemäinkt hat, dach selwer e Virrecht ze hunn.

*D’Sangen um Ducksaul wuar eng Saach fir nëmme Männer a Bouwen
Kollektioun Odile Bremer-Binsfeld*

Wann dan déi schéi gerëschte Kierch bis op d’lescht Plaz gefüllt wuar, den Här déi feierlechst Massgewänner unhat, de Jos – op Houfestdeeg säi Brudder Misch, den Zännokter aus der Stad - sech besonnesch Méi ginn huet, fir alles aus der Uergel erauszuhuelen, wann de Geroch an d’Wolleke vum Wäiraach sech an der gaunzer Kierch ausgebrät hunn, a wann nom Segen d’Schlusslidd – mäaschtens „Grooßer Goo.ott, wir loo.oben Dich...” vu grouss a kleng gesonge ginn ass, dan huet dat alles zesummen eng Stëmmung geschaf, déi engem e bësschen enner d’Haut gaangen ass.

Esou vill stät fest: d’Kierch huet äis Kanner vun diemools eppes bedeit, a si huet äis och

Festlech gerëschte Kopleschter Kierch

ëm 1910 - Kollektioun: Henri Fischbach

Et kaun än et an engem Wuert zesummeafaassen: Angscht. D'Kierch huet äis et angscht gemaach! An dat an engem Mooss, dass der vill dëser Angscht ni gaunz lass gi sinn.

Fir dat ze begräifen, muss ä sech virun Äen halen, wat diemols am Reliounsunterricht (besonnesch an de Katchëssemsstonnen) geléiert ginn ass. D'Feegfeier – a virun allem d'Häll – hunn eng Haaptroll gespiilt. Et hat än als Kaund d'Impressioun, dass, ägal wat ä gemaach huet, än ni kount sécher sinn,

eppes gebueden. Mir hu keng Mass, keng Vesper oder Andacht verpasst, a mir sinn dohi gaangen, net nëmme wëll mer hu missen, mä well et äis gefaul huet. Do ass et just eng Ausnahm ginn, an dat wuar, wa sondes d'Vesper zur selwechter Zäit wuar wéi e Futtballmatch am Älchen. Dan ass et äis an der Vesper net séier genuch gaangen, a mer sinn duerno op den Terrain geditzt, fir wéinstens nach déi zwät Haulschecht ze gesinn.

an esou wéi mir se als Kanner kaunt hunn - Kollektioun: François Jander

Alles an allem kéint än diemno soen, dass än aus deeër Zäit gutt Erënnerungen géif mat der Kierch verbannen. Et wuar eng schéin Zäit.

Iewer et gött och eng Kéiersäit vun der Medaille. An déi ass net esou bléindeg. Wéi ass dat ze verstouen?

ob dat engem net näs eng méi oder wéiniger laang Zäit am Feegfeier géif abrëngen, wann net esouguer d'Häll, aus deeër än ni méi erauskéim. Feegfeier an Häll! Mäi Gott! wat hu mer déi an allen Änzelhäte beschriwe kritt. Dat éischt wuar jo scho schlëmm genuch, mä dohi koum ä wéinstens nëmme fir eng begrenzten Zäit, 't huet än un en Enn gesinn. Mä d'Häll! Ëmmer an éiweg bei fiirchterle-